

"ШЕКИ"



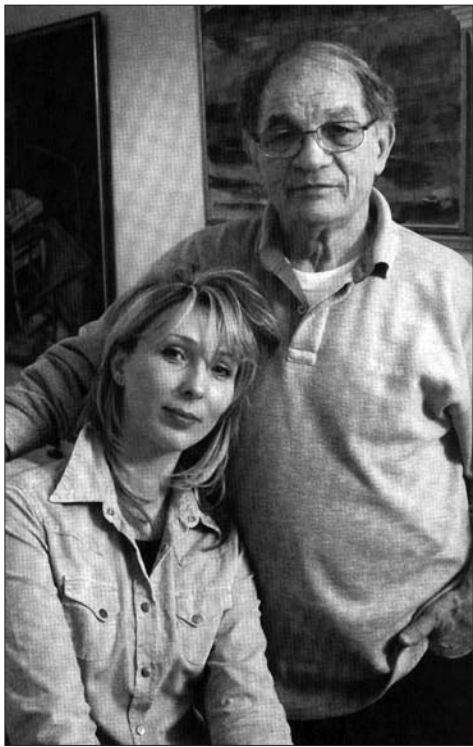
Пише:
Небојша
Кнежић

Торонто, новембра 2006.

Ја сам био пичуладијска раја када сам први пут чуо за Шекија, ДРАГОСЛАВА ШЕКУЛАРЦА, Звјездиног "чаробњака"! Једне далеке недеље на стадиону "Копчево" је играла Звјезда са Сарајевом и цијела наша махала и друге улице, цијели град сјатио се да види "легенду" Шекија. Сви смо навијали за Сарајево, али и за Шекија, а он у противничком тиму, "с на људи јели то могуће?" како ће једнога дана у будућности извикнути Младен Делић, такође "легенда"

Шеки, нам је био инспирација да будемо што лошији ђаци а што бољи фудбалери. По цијели дан ништа нисмо учили јер смо само пикали лопту и вјеровали како ћемо једног дана и ми бити "мајстори", како ћемо и ми све голмане свијета тјерати да се бацају у десну страну док ћемо им голове забијати у љеву, баш онако како је то радио легенда Шеки.....

Послије утакмице стојимо поред гранапа и продавница мјешо-



вите робе слушајући старије, искусније који стојешки испијају пиве и хвале Пупкаша и Ди Стефана, кажу Шеки им не може ципеле чистити. А онда је Шеки негдје јавно, пред свједоцима и фото апаратима са тадашњих сто марака очистио ципеле. Тог дана, у вечерње сате колпортери, продавци новина на улицама наших већих градова рекордно су распродавали тираже узвикујући, "вечерњесее новинеееее, Шеки обрисо ципеле са гутом лове" Није била камуфлажа, на насловној страни легенда уз осмијех гланца црне шимике са крупном новчаницом!?

Тај гест нам је само доказао да је лова ништа а велико срце све и били смо неизмјерно сретни што је таква порука стигла од нашег најомиљенијег фудбалера.

Ускоро је на великом платну у нашим кинима и биоскопима заиграо филм "Шеки снима, пази



се", гледали смо га из дана у дан, "Шеки-Белмондо", тако смо га звали, Шеки-Цар, такође.....

У то вријеме Београд је био центар свијета, американци и Италијани су снимали Марка Пола, Давида и Голијата, Дуге бродове, у љетним баштама сједе велика свјетска имена, Орсон Велс, Ричард Видмарк, Ален Делон, Сидни Поатје, разни режисери и продуценти, а ту су и неизбјежни домаћи фрајери који су имали име и част, због ове ил' оне заслуге, а онда тајац, у једну од тих живописних мирисних башти улази Беба Лончар и Ричард Видмарк, све су очи упрте у њих. Сједају за резервисани сто а око њих шеф сале и три конобара!

У башту изненада ушета "легенда" Шеки, црвена кошуља, бијеле панталоне, плаве еспадриле, сви устају са столица, Шеки се наслони на шанк а онда почешеше да пљупте позиви да сједне за њихов сто. Ричард Видмарк и Беба Лончар више нису главни па љутито напуштају локал али то нико не примјечује осим конобара Жике или Тасе који су навикли на њихове велике напојнице.

"Ко је тај славни младић!?" пита Ричард Видмарк шефа ресторана који их испраћа.

"То је Шеки, легенда!" одговара овај уздигнуте главе и поносно.

Ричард Видмарк га само намрштено погледа а онда Бебу Лончар нестрпљиво угура у аутомобил и даље ништа не схватајући, јер тамо

гдје је он потекао, постоје само славни и богати али не и ЛЕГЕНДЕ!

Минуше године. Југа се распала, пукла к'о лубеница "карпуза". "Илија Чворовић" са својом браћом више није у животу, али стазама ко-

Драгослав Шекуларац док у моме стану једемо питу. Он успут опрезно баца поглед на "мобилни" кад овај звони, како би се одмах јавио својој дјечи, "они су ми важнији од осталих, а остали, нека чекају" каже шеретски.

"Јеси ли пожелио Београд, дуго си овдје у Торонту!?" кажем и отварам му друго пиво, овај пут хладније од претходног јер ми се пожалио да је премлако.

"Е јесам, да само знаш, пожелео сам оне улице, мирисе, познанике, пријатеље, а највише унуку Даницу, с да ти само знаш како је то талентована тенисерка, спортиста на dedu"

"Е ако је на dedu, ето ти и ње легенде, једног дана"

"Е па добро, кад си већ навалио да сам легенда, а шта је са свим оним великим фудбалерима, са Митићем, Бобеком, Милутиновићем, Вукасом, Црнковићем, Зебецом, Бором Костићем, есех кога сам ја страшно ценио, и волео, као човека и играча"

"Тачно, сва та имена, све су то легенде, све и један, али нажалост неки више нису са нама"

"Не би ни ја био данас овдје са тобом да ми није моје Црвене Звезде која ме је послала на операцију срца у Милано, хвала јој, златна су то деца, увек били и остали, ето нису заборавили свога Шекија"

Назирем му сузу у оку, па одмах мијењам тему.



ске параде, градске корзое начичканих прелијепим дјевојкама, возове пуне свијета који усхићено јуре на морске обале, пуне стадионе на којима се скандира Шекијево име.....

"Не волим да ме интервјуишу, поготове не као "легенду", ма шта ти је то, ја сам нормалан" каже

"А Бијели орлови" ови наши канадски фудбалери, како ће без тебе када их ускоро напустиш, јер знамо да се враћаш за Београд?"

"За њих нема зиме, јак је тим и они остају на курсу, само напред из победе у победу, па јесу ли Бели орлови или птице певачице, па како ти је то бре питање, ма иди бресе?"

“А у Србији, у Београду, хоћеш ли наставити тренерски посао, сигуран сам да би те сваки нови талентовани клинац волио за тренера”

“Тамо имам свој бизнис,,кафић, зове се “Друга звезда”, ако на-



вратиш у Београд, дођи код Шекија, Македонска 30, одмах преко пута Политике,,а што се тиче тренерског посла, видећемо,,ма мало сам уморан,,а имам и младу пријатељицу,,њој само тридест и пет а мени мало више,,е па морам и њој мало да се посветим”.

“Овај пут се ја шеретски на-смиејешим, заклинам главом и кажем” јаааа,,ахаааа!”

“Знаш, немој да те то изненађује, ја се чини ми се одувек дружим са млађима од себе, ма никада се и нисам дружио са старијима,,они те само нечему подучавају, праве се паметни, искусни, а са младима све тече као по лоју, јер живот схватају као игру и не оптерећују ствари сувишним бременом,,а када си са старијима,,глава боли,,пуно масирају!”

“Шеки како здравље,,слуша ли?”

“Есеех,,ма шећер,,шта ћеш,,само када би се поново наш’о у твом Сарајеву ударио би по баклави,,јој што се тамо могла појести баклава,,иииих”

“Сјећаш се Сарајева Шеки,,јеси често тамо одлазио!”

“Ма како се неби сећ’о Сарајева,,”мали Париз “су га звали,,силан град био, лепи људи, песме вам најлепше,,а жене на улицама к’о виле,,идиин брееее! Сећам се Мусемића,,био је то добар фудбалер,,па онај Сушић,,а Ферхатовић је био цар са лоптом,,е код њега сам јео ћевапе,,частили ме, нису ми дали да платим, ни мени ни мојим звездашима”

“Е па видиш да си легенда Шеки, у Сарајеву само легенде могу нешто појести и попит а да не плате” “Па и Ферхатовић је легенда,,Мусемић и Сушић,,има бре пуно легенди,,ма идиин брееее!”

“А ови наши данашњи фудбалери,,многи су се снашли по иностранству,,потпишу уговор и одмах напусте свој тим па заиграју за некога другог”

“Шта ћеш таква су времена,,ко стриптизете, плешу ономе ко истресе више лове,,не чуди се! Ето Митић и Бобек, највеће наше фудбалске легенде осим славе нису имали ништа,,мислим ништа материјално,,знали су са стадиона аутобусом кући,,увијек су у цепу имали месечну карту за градски превоз,,и не само они,,многи!”

“А Шеки,,што фудбалери док се докопају славе и пара одмах се поткоже неко пјевачицом или манекенком,,зар нека zgodна историчарка умјетности или перспективна новинарка никада не постаје предмет њиховог интересовања!?”

“Па то је нормално,,ниво тражи ниво,,удружени рад,,она позната, он такође,,заједно су јачи,,сликају их за “таблоиде”,,само,,приметио сам док неке од тих фудбалера потамни слава, на пример, не потпише следећи уговор, певаљка га оставља, налази другога,,изда га”

“А Југа Шеки,,сјећаш ли се Југе!?”

“Како не,,идиин бреее,,ма годинама сам био без пасоша,,нисам мог’о у иностранство ни до Трста да скочим...”

“А што то,,како болан!?”

“Па давно брее,,неких година био сам баш овде у Торонту, играли неке пријатељске утакмице и сликају ме за новине,,а нисам знао да стојим испод Српске заставе,,оне са двоглавим орловима,,нисам о томе размишљао,,и док сам слетио у Београд узму ми пасош, информа-



тика се мења као женске гаће,”

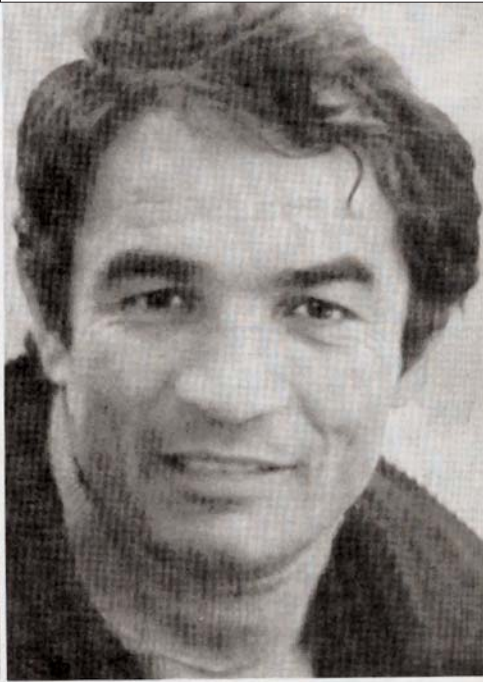
“Шта ћеш Шеки,,био такав

вакат”

“Ма ја, могло се плакат,,ето,,тада ни сањати нисам могао да ћу једном бити тренер Белих орлова,,незамисливо је то било,,а данас, најнормалнија ствар,,поли-



“Хајде Шеки,,док сад причамо о фудбалу, спомени ми неког фудбалера,,можда Сивориа, Пупкаша, Бобека,,Митића, Беару, Вукаса, Пелса, Гаринчу,,јеси ли ти живо у сјећању!?”



“Па против каквих политичара играју,,шансе су им равне нули,,изгубиће! Ма шалим се,,трка младог човека за бољим животом је као и трка фудбалера за лоптом на терену,,мораш се трудити, давати све од себе,,мораш играти тимски, не бити себичан,,али, кажем,,упоран и свакодневан рад,,и на крају свега време ти суди за све учењено и неучињено”

“А шта мислиш о фудбалским судијама,,уааааа судијаааа,,сјећаш се!”

“Судије су важан фактор,,неки су подмитљиви, неки пристрасни,,ето,,ја сам једном једног нокаутирао,,па су ме дегажирали,,али не за стално,,опет сам се вратио на терен”

“Како да не,,имам добру меморију,,о њима бих ти могао причати сатима,,само,,сада ми је на памети Мркушић,,знаш ли бре да сам ја са својим годинама за њега дечак,,па он има деведесет и једну и здрав је као храст,,ето, чита без наочала и служи се својим зубима а не порцеланским”

Изненада му звони мобилни објешен око врата од кога се не одваја, провјерава ко зове а онда му на лицу препознајем озарен осмијех, била је то кћерка или унука” Срдачно разговара са њом и зове је “срце”. Кришом га посматрам и видим онога Шекија, бунтовника, дриблера, шерета, пун је енергије и оптрих покрета,,,,ЛЕГЕНДА.....!

У одсјају његових наочала као у огледалу, видим и себе који као дјечачић сједећи на раменима свога оца на препуном сарајевском стадиону Кошево навија за Звезду,, и Шекија.... ♦